

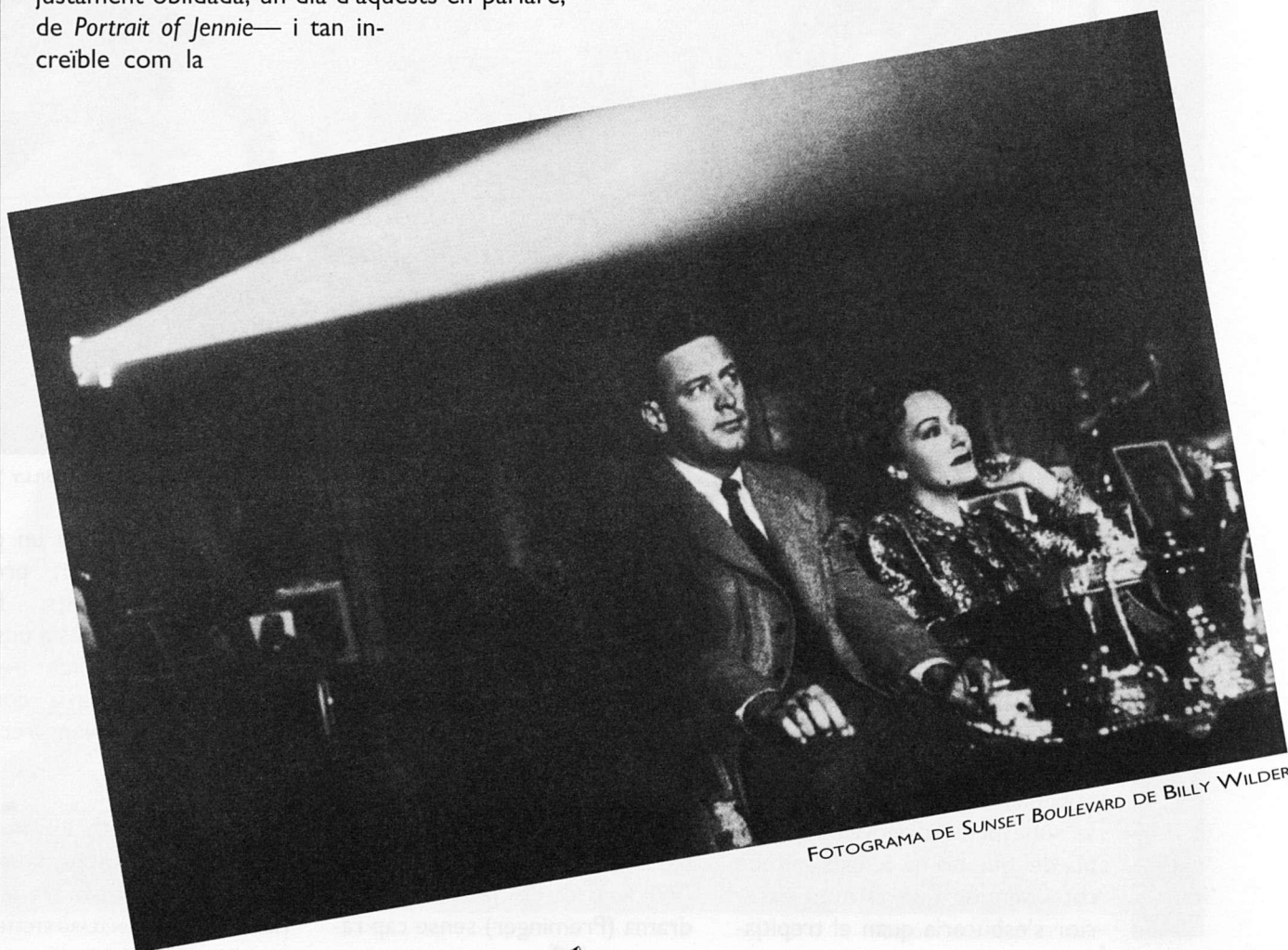

Finals de cine

Manel-Claudi Santos

Abans acabaven millor. I no m'estic referint als famosos *happy end*, moltes vegades imposats per productors més interessats en els guanys de taquilla que no en la coherència narrativa de la pel·lícula. Parl d'aquella manera, d'aquell estil de posar punt final amb un moviment de càmera en retrocés (normalment un *travelling* o una grua, que sempre aporten elegància a la imatge) perquè l'espectador tengués una referència global de la situació. Ara, pràcticament cap director acaba les pel·lícules així. S'acomiaden sense dir adéu. O s'estimen més finals falsament ambigus com el d'*Institnto básico* (i cit una pel·lícula que m'agrada), per no parlar del castell de focs artificials potiners que ens entimen a *El color de la noche*, que ve a ser una espècie d'híbrid histèric entre *Vértigo* i *Jennie* —una pel·lícula de William Dieterle d'una bellesa que tira d'esquena, però injustament oblidada; un dia d'aquests en parlaré, de *Portrait of Jennie*— i tan increïble com la

resta. Realment, si es mira bé, no ha canviat només la manera de filmar els finals sinó que tota la sintaxi filmica (i perdó per l'expressió, que m'ha quedat un pèl pedant) s'ha modificat per acostar-se al llenguatge televisiu. O pitjor encara: al dels vídeo-clips. És com si parlàssim només amb monosíl·labs. Aquí teniu com a mostra la seqüència de la creació del monstre al *Frankenstein* innecessàriament abarroc i pompos de Kenneth Branagh. Pura estètica de vídeo-clip. A pesar d'això, sembla que no tot està perdut. Alguns indicis insinuen que el bon gust i una certa recuperació de les bones formes torna a les pantalles. L'educació sempre m'ha paregut important. I la bona educació més. Una pel·lícula com *Quiz show*, dirigida amb solvència per Robert Redford, també reflecteix aquest ritme televisiu al començament, però ho fa des d'un punt de vista crític i per reforçar la visió dels concursos de televisió que li serveix, gràcies a un guió intel·ligent, per qüestionar l'atracció del poder i de la fama. Després, la pel·lícula s'asserena i arriba a un d'aquells finals de cine a l'antiga. No té la magnificència insuperable de *El crepúsculo de los dioses*, però, així com està el panorama, s'agraeix que no ens prengui per beneïts.

FOTOGRAMA DE SUNSET BOULEVARD DE BILLY WILDER